

NAGY ANTAL RÓBERT

Natív valóság

Nem tudod, lefolyt-e a kávé,
talán a villanyt is égve hagytad.
Csak azt tudod, hogy kattant a zárban a kulcs,
és elmaradt a búcsúcsók.

Húszerceként kell egy pohárnyit,
kiürül a kancsó.
Szólítanak.
Lefekszel.

Bökés, kanül.
A nemlétről lennének kérdéseid.
Kint tavaszodik.
Madárcsicsergés.

„Szívja be a levegőt!
Tartsa bent!
—
Lélegezhet!”

Alattad perceid térdepelnek.
Lendül a gép.
A mérge és véred
kábulat és éberség keveréke.

„Szívja be a levegőt!
Tartsa bent!
—
Lélegezhet!”

Nincs bizonyosság, csak felismerés.
A rettegés: tanulás.
Felnevetsz.
Az orvos lejegyzí életed beálltát.

„Szívja be a levegőt!
Tartsa bent!
—
Lélegezhet!”

Kint melegszik a levegő.
Lenge ruhákban ringanak a lányok.
Róluk is Ő jut eszedbe.
A sarkon van egy virágbolt.

Amit ma élve megtehetsz,
ne halaszd holnapi halálodig!

Utószó

A bánat húzott fel az öreg tölgyfára.
Lombtalan ingyen lét, se tétje, se ára.
Feloldódni vágytam az ég kékjében,
nehéz test maradtam, ágak sortüzében.

Ősz végén kerestem azt, mit más a nyárban.
Hiányt markolt kezem, rátaposott lábam.
Hová lett kérdésre ránt valaki vállat.
Vagyok a nemlétben, mint a vágott állat.

Arcom telihold lett, homlokomon ráncok,
mint a végső harcban kilőtt lövészárkok.
Alkarom kék foltos, hajam koronája
úgy járt, mint a tölgyé. Ne nézz már gyerekek!
Hadd váljak most fává, élő embereknek
legyek kifaragott sípja, furulyája!